

mijmering / zingen

Het raakte me meer dan ik had gedacht. Vanaf het moment dat de uitnodiging kwam stak er iets in gemoed, waar dat in mijn lijf dan ook mag zitten. Die steken namen toe naarmate

de datum dichterbij kwam. Afgelopen woensdag was het dan zover en reisde ik af naar Hilversum, waar mijn zus afscheid nam van het Groot Omroepkoor, waarin ze veertig jaar heeft gezongen. Ongelooflijk lang voor een professioneel zangeres. Stembanden zijn spieren die met verstand moeten worden getraind en onderhouden, en dat heeft ze tot aan haar pensioengerechtigde leeftijd als een topsporter gedaan.

Mijn drie broertjes gaan ook op een dag met pensioen en dat zal me ook raken, maar dat van mijn zus raakt me omdat haar loopbaan eigenlijk de mijne had moeten zijn. Er was maar één ding dat ik in mijn jonge leven wilde en dat was zingen. Ja, vioolspelen, waarmee ik als kind begon, was ook leuk, maar zingen, dat hartsgevoel waarmee ik de wereld wilde omarmen, dat was je van het. Want zo voelde het: zingend zie ik mezelf met mijn armen wijd open naar de wereld staan. Ik laat haar toe en hoop dat zij mij toelaat. Het is een ultiem gevoel van geven en krijgen. Maar helaas, mijn stem begaf het al vroeg, wat is gebleven is een schijntje van wat het ooit was. Ach nee, het zal niet steeds feest zijn geweest in het koor van mijn zus, het gemiep van al die dirigenten die het beter weten en het gemor van al die collega's waar je op een paar vierkante meters dagelijks mee samenwerkt, maar dat had me niet uitgemaakt. Zingen, dat fysieke gevoel, klank maken, uitdrukking geven aan het wezenlijke in mezelf, al is het maar een beetje, ja, dat had ik graag willen doen.

Maar mijn zusje heeft het voor mij gedaan. En ik ben erbij geweest, zij het aan de zijlijn. Soms met tranen in mijn ogen, want wat een verlangen. Zingen is verbinden in optima forma.